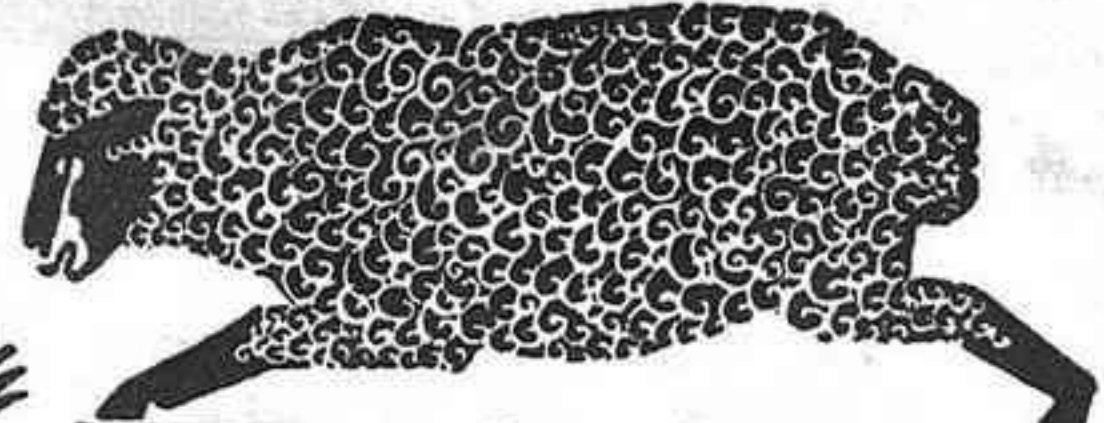

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Han guanyat les Esquerres...

...Es veu que, realment, tots teníem raó

Any IV - Núm. 136

Barcelona, 17 de gener de 1934

Preu: 20 cèntims

EL TUSSO NEGRE per al senyor Maynés

Poc ens pensàvem que en uns moments en què, com si es tractés d'una figuereta, era sollicitat el «Tusso Negre» de tots cantons, hagués d'anar a parar, engegat per la mà ràpida i segura del Destí, al coll del prohòm de la Lliga senyor Enric Maynés!

Quan el creiem diputat obscuro a les Corts de Gil Robles, admirant l'oradòria dels agraris, amb la mirada feta en els grans negocis nacionals, ens el trobem misteriosament derrotat; quan ens els creiem i ens el temíem a la candidatura de la Lliga per regidors, ens el trobem eliminat misteriosament després d'un calorós elogi del senyor Cambó a l'Olympia. Però quan ens el creiem ja definitivament oblidat, la premsa diària ens el revela sobtadament com a productor insigne de melodrames policíaco-electorals.

Qui havia de dir que darrera aquells cartellots, anunciant notícies sensacionals per al dia següent, hi havia els dits habilitosos del senyor Maynés? Qui s'hauria pensat mai que li fes tan poca por la justícia que gosés acostar-s'hi per entabamar-la?

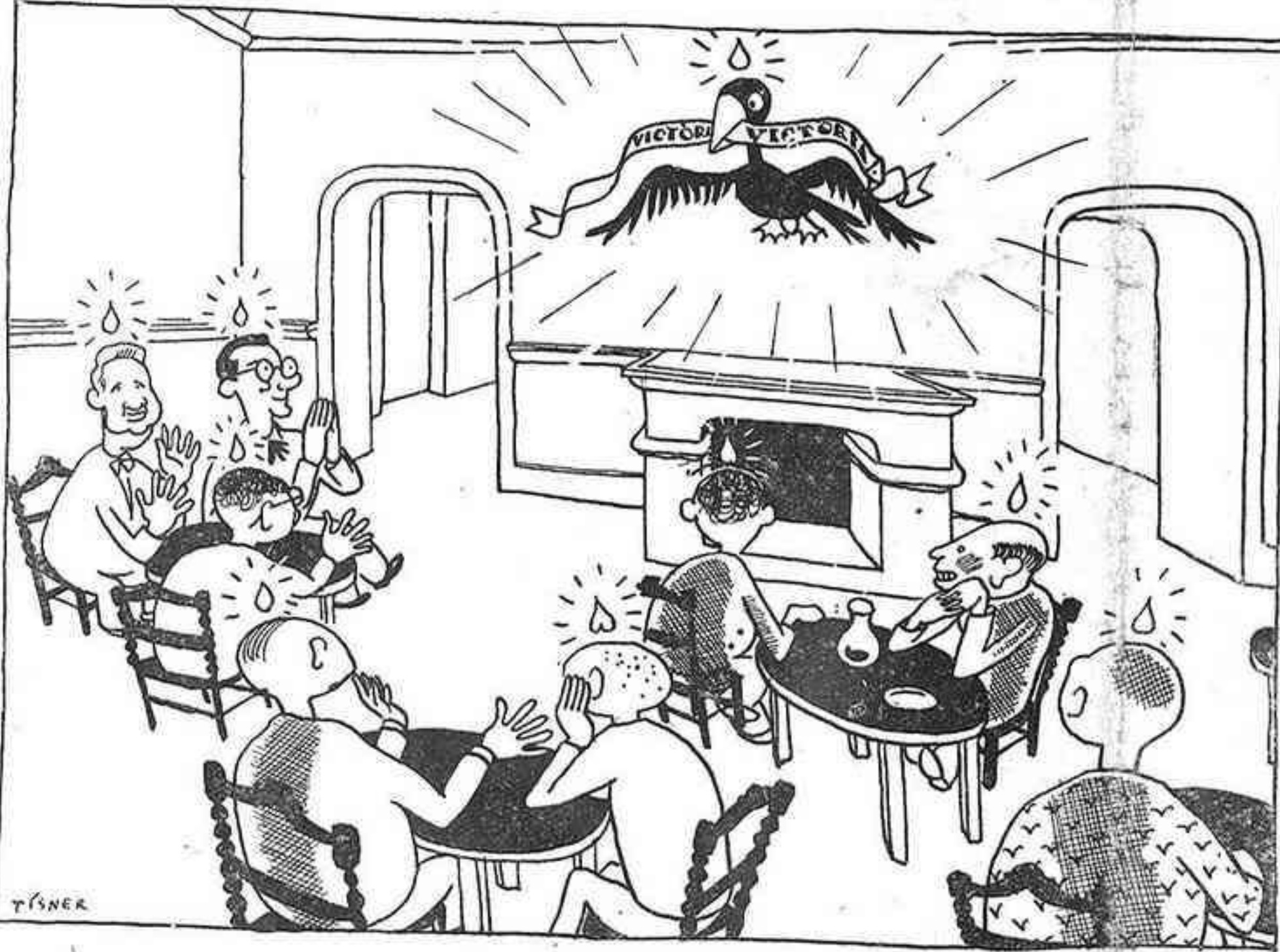
I, no obstant, darrera d'aquells cartellots verds, grocs i rosas, el senyor Maynés (don Enric) presentava una denúncia al jutjat i armava un exercit de «minyons» de la Lliga per protegir uns policies que havien d'anar a escorcollar, la matimada del dijos, el Casal d'Esquerra del carrer de Viladomat, per sorprendre el terrible conserge, la seva terrible muller i el seu pèrfid telefon, guardadors ferotges d'un dipòsit de cèdules falses i explosives.

Naturalment, les cèdules, com exigeix el reglament del «Tusso Negre», no foren trobades perquè cabia que, precisament, no hi fossin, perquè el senyor Maynés pogués afegir als seus ja valuosos mèrits un de definitiu, sense el qual no hauria pogut obtenir la més preada de les condecoracions.

Perquè, encara que d'un valor molt apreciable, no haurien representat res les passades actuacions municipals del senyor Maynés des de l'Alcaldia accidental o des del cap de banc de la majoria regionalista, aprofitant comptes estranys i complicats, defensat companyies i monopolis, convenent els radicals i vivint-hi en non-sancta pau i harmonia, canviant en boca del poble per aquests rellevants mèrits el seu nom pel de Mui-més; encara que aquests mèrits puguin semblar més que suficients, li mancava aquell punt de reliscada que mai encara no havia tingut en la seva llarga i productiva carrera, i que dona a les persones aquell perfum del delicat candor sense el qual el Tusso Negre no s'aguanta a les espalles dels mortals que el pretenen.

Però el Destí, o potser el seu mateix talent natural, li ha aconseguit aquell granet d'innocència que altrament s'hauria vist negre per trobar a l'hora de la mort, i si aquest granet pot aconseguir-li una localitat de preferència a l'Infern, no hi ha cap mena de dubte que en vida li proporcionarà el «Tusso Negre». Conservi'l, conservi'l, senyor Maynés, que un Tusso Negre és molt millor que cent cèdules falses.

Llegiu... i canteu el tango electoral
¡SILENSIO!
que publiquem a la pàgina 2

UNA «RARA AVIS» A ACCIO CATALANA

Les activitats dels presos

La setmana passada, i a fi i efecte de mantenir l'interès i d'acabar d'acreditar la policia, l'honorable cos de presos de Barcelona va organitzar una fugida col·lectiva del calabós del jutjat de guardia, amb un èxit que no per previst va deixar de sorprendre.

La setmana entrant, i de seguida que s'hagi apagat l'efervescència electoral d'aquests dies, els presos barcelonins, per a fer una nova demostració de la seva habilitat, s'escaparan abans d'agafar-los, establint d'aquesta manera feina a la poli.

Suposem que seran molt felicitats per aquesta magna pensada.

La notícia de la victòria a Acció Catalana

Quan al local central d'Acció Catalana Republicana es va rebre la notícia de la victòria, el primer moment va ésser d'incrèdilitat. Al cap d'un moment arribà el segon moment, que també fou d'incrèdilitat, i que durà dues hores. El tercer moment, també d'incrèdilitat, en durà tres. Però quan arribà el quart moment ja no hi hagué més remei; calgué acceptar els fets com es presentaven i la victòria electoral.

La necessitat d'acceptar una cosa tan definitiva causà molta mala impressió entre els pocs i intel·ligents

afiliats que s'havien congregat per suportar la tradicional derrota.

Totseguit s'aixecaven veus de protesta: Com deia la Lliga, era d'un gust pèssim i sentava un funest precedent que un partit que sempre havia sabut perdre d'una manera tan digna i elegant que era l'admiració de propis i estranys i representava l'èlite del país, s'hagués posat de cop i volta a guanyar trencant una tradició que hauria hagut d'ésser sagrada, ja que, no solament era el dipòsit de la pròpia dignitat, sinó també de la dignitat de la Lliga, destinada tradicionalment a guanyar.

Aquestes reflexions, fetes pels socis d'Acció Catalana que, seguint les inspiracions de Manuel Brunet, s'havien passat secretament a la Lliga, i que, naturalment, eren tots els del partit, produïren de sobre una reacció saludable, ja que s'adonaren, no se sap com (amb les persones intel·ligents mai no se sap) que era precisament guanyant les eleccions que les havien perdudes, perquè si el partit d'Acció Catalana s'havia passat a la Lliga i la Lliga havia perdut, en guanyar Acció Catalana, en realitat havia perdut com sempre, perquè els nombrosos veus que havia aportat a les esquerres no era més que un maquiavelisme del mateix ordre que el dels radicals en donar 15.000 vots a la Lliga, i a les passades eleccions la Lliga al senyor Companys, però més maquiavèlic encara perquè Acció Catalana havia portat tots els seus veus en massa a la Coalició.

En adonar-se d'això, que en comptes d'una victòria representava una pèrdua irreparable, els socis d'Acció Catalana esclataren en aplaudiments entusiàstics i se n'anaren a sopar, decidits a perseverar també en aquesta altra tradició tan nostrada i tan intel·ligent.

—Vaja! Una altra «pame»!

Segueixen els registres d'aquests dies

L'ardor portat a cap per la policia aquests dies de registres no ha pogut ésser deturat amb la celebració de les eleccions. Les ordres havien estat tan apremiant i severes, que la màquina policíaca ha seguit marxant tot i els esforços que es fan en contra.

Després dels registres practicats

Els punts sobre les is

En un dels rars moments de lucidesa que ha tingut aquests darrers dies, el senyor Cambó ens ha enviat una atenta lletra falsificada, en la qual ens prega que fem constar que, quan en un dels seus recents discursos electorals va dir que la impopularitat de l'Estatut de Catalunya a Espanya era deguda a que l'havia defensat el senyor Azana, va sofrir un petit error: el que realment volia dir, era que la impopularitat del senyor Azana a Espanya era deguda a que havia defensat l'Estatut de Catalunya.

O sigui, una impopularitat que el senyor Ventosa i Calvell ha tingut bona cura a no guanyar-se.

aquests darrers dies, dels quals la premsa ja n'ha donat compte, la feina de la policia prossegueix i han estat registrats els domicilis de nombroses personalitats. A casa el senyor Marius Aguilar hom hi ha trobat un considerable stock de roba interior de senyora clandestina i de mitjons usats. El jutjat interdirà per determinar si és la roba la clandestina o bé la senyora. Quant als mitjons, tots els peris esan d'acord en què són bruts. A casa don Pere Coromines s'hi han descobert uns grans quantitats de llibres pornogràfics i lligames femenines. Ara s'explica la policia que fes un cert temps que no hi havia manera de comprar pornografia als quioscos. A casa el senyor Duran i Ventosa s'hi ha trobat un dipòsit de faltes d'ortografia i de sintaxi passades de moda. Hom els hi ha deixat perquè s'hi ha considerat que, si bé era un vici, era inofensiu pels altres, i en canvi donava pa als correctors de proves.

En el moment de tancar aquesta edició s'està registrant el domicili del senyor Cambó. Hom desespera de trobar-hi suros.

ELS GRANS AFERS

Sembla que les cèdules bones són les falsificacions de les cèdules falses

El descobriment de l'existència d'una edició de cèdules falses, fet d'una manera inopinada i després d'incessants treballs pels detectius de la Lliga, va commoure l'opinió pública tan aviat com l'opinió (pública) va poder llegir els grans anuncis publicats pels grans diaris, entre ells, com a favor especial, per l'òrgan oficial (i fraternal nostre), del partit radical, *Renovación*.

Per tal d'assabentar-nos del que hi hagués de cert i de fals en la qüestió, vàrem visitar el senyor Duran i Ventosa, el qual ens digué: —De momen vam creure que es tractava de una cabòria d'aqueixos pronois de Unió Catalana ja qu'els números 130814 i 130815 eran els matexos dels quals s'havia parlat tant en les passades eleccions en les quines Lliga Catalana havia ajudat l'Esquerra pera conseguir el quorum i havia atacat ls altres partits petits que no se li havien volgut ajuntar pera desfer confusionsismes sempre entrevamcadors. Però aviat vam veure que no era pas ben bé'l matex.

Com es féu el descobriment

—Ja li he dit — continuà el senyor Duran — qu'el descobriment es féu de una manera inopinada.

—Perdoni, això ho hem dit nosaltres en començar.

—Bé, doncs jo ho dich ara. El descobriment es féu de una manera inopinada i quan ningú sho pensava, encare que ho sospitesim. La Providencia, veillant, veillant, va fer qu'un subjecte militant de la Esquerra es pensés que la Esquerra era la Lliga i hi va anar ab dues cèdules falses perquè l'hi diguessin ahon tenien el vot.

—Desseguida de veurels l'encarregat del negociat de cèdules falses, va veure que les cèdules eren falses i se les va quedar; i el militant de la Esquerra, en veure la planxa que havia fet, va fer-se escapol, com diuen a La Veu.

Com es coneixen les cèdules falses

—I, com es coneix que són falses?

—Mol sencillament. Les cèdules bones són de paper de barba, que és el millor i de més durada perquè ja el pot plegar i replegar que no es trenca, mentre que les falses són d'un paper que no fa prova. Això es veu tot seguit. Però si després s'hi fissa amb un microscopi, veurà que les falses tenen una orla invisible que a les bones es veu que fa unes zigzagues en groc-verd-palla. Aleshores es veu que a les orles de les falses hi ha una guirnalda de embuts combinats amb tarugos i monopolis que no es trova a les bones.

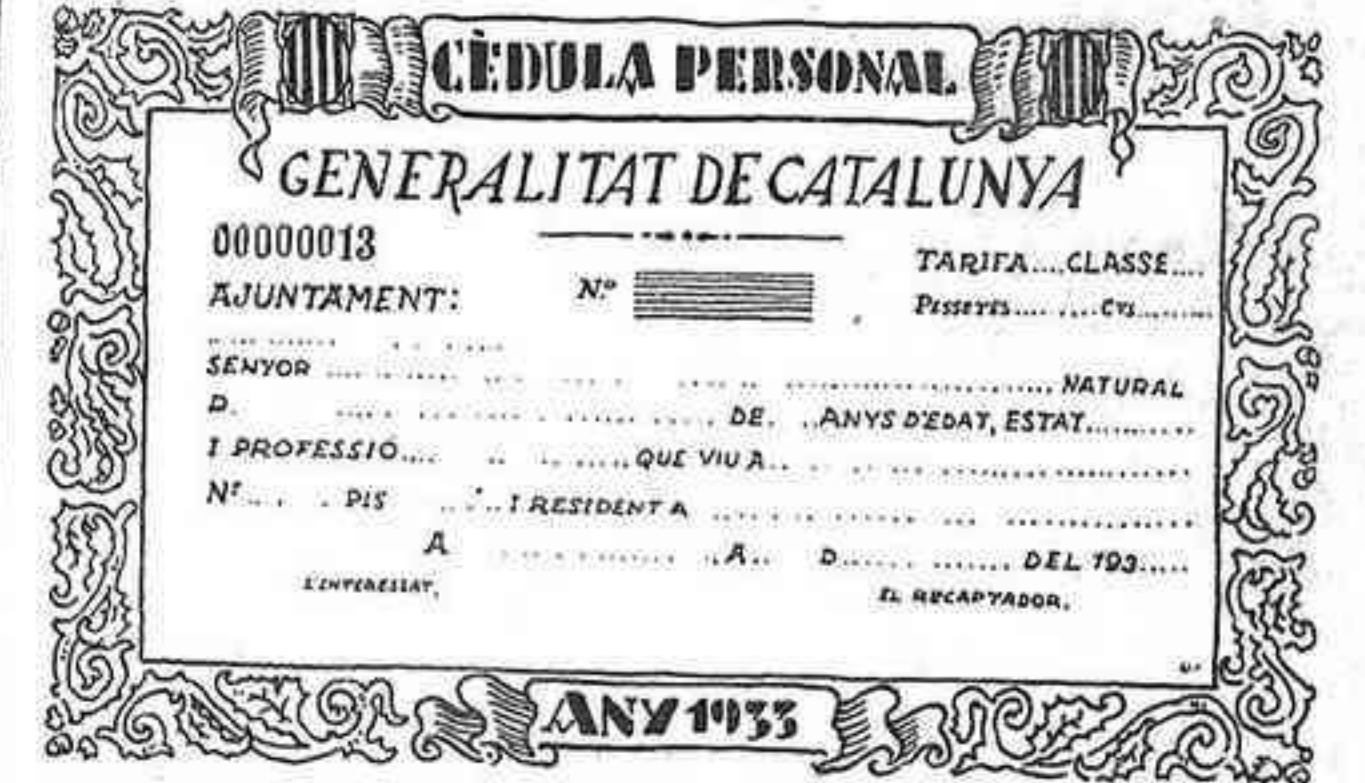
«Després es fa encare la prova del gust. Mastegades, les falses tenen un cert gust de verdura sense oli, mentre que les bones tenen gust de verdura ab oli.

«Després hi ha, encare, la prova del foch, perquè les bones fan una cendra blanca i les dolentes negra.

saber, llegeixi La Veu de demà i ho sabrà.

—Perdoni, senyor Duran, una darrera pregunta. Per què parla aquest català?

—Perquè jo parlo el català tal com l'escrich, i com que fa trenta anys que he sigut sempre català.

Facsimil de cèdula autèntica

Facsimil de cèdula falsa

En la prova de l'aigua, en canbi, succeïx al invèrs. Però la millor prova és la del drinc, qu'és la manera com es coneixen els durus se-villanus.

—I, n'han trobades moltes? —Uuui! Moltes, moltes. Una gran quantitat. I miri, no pas no més dels números 130814 i 130815, que ja se sabia que eren falses, sinó de tres o quatre números més.

—Però aleshores, per què no els denunciàveu?

—Home... home... Vostè és molt ruc i perdoni l'expressió. Si les haguessim denunciat hauríem perdut un arma contra la Esquerra. Aixins, en cambi, nosaltres ens en hem pogut servir pera castigar-la an ella.

—Aleshores, per què han perdut les eleccions? Pel que va dir el senyor Cambó?

—No; en Cambó va dir que les guanyaria el qui tingués més veus; però no va dir qu'havia de tenir el qui les perdés. Però si ho vol

nista, no necessito escriure bé el català com altrés per demostrar-ho. Altra feina tinch! Quan vostè hagi fet el mateix, també podrà escriure el català que vullgui.

El que ens diu el senyor Conill

Per tal de completar la nostra informació, hem anat a veure el cap de la secció de Cèdules de la Generalitat. L'hem trobat amb all i oli.

A la nostra pregunta, el senyor Conill ens ha respost:

—De fet no es pot dir que hi hagi cèdules falses o, si vol, pot dir que ho són totes.

—Totes?

—Sí, totes. O potser es pensava que jo les dibuixava una per una?

—Veurà, m'agradaria molt tenir un autògraf de vostè, però... vol dir que no ho fa?

—No! Només les cèdules dels bibliòfils i encara només els de la Lliga. El paper pergami és el mateix, però...

—Ens pensàvem que eren de paper de barba.

—Les corrents, sí; però les dels bibliòfils són en paper Japó, Lafuma, paper de fil o pergami, segons el que paguen, amb tiratge limitat, exemplars numerats i amb la firma autògrafa del receptor. Però, en confiança li diré que no n'hi ha cap que reuneixi aquestes condicions.

—Així, totes són falses?

—Toies menys la del receptor, que va firmada dos cops pel receptor. Però no ho digui, que no podriem fer companya.

Aureli Campmany ens aclareix alguns punts

Les cèdules són falses! I ningú, fins ara, no se'n havia adonat! I aneu a saber el temps que fa que això dura! Per saber-ho vàrem anar a trobar l'Aureli Campmany a l'Arxiu de la Ciutat.

—La falsificació de les cèdules— ens diu—començà l'any 1280. Ales-

LES ELECCIONS DE BARCELONA A LA CORT CELESTIAL

hores les cèdules es feien de pergami, i com que resultava massa car, un recaptador va tenir la idea de fer-les de paper sucac amb oli. La falsificació fou descoberta i el recaptador penjat.

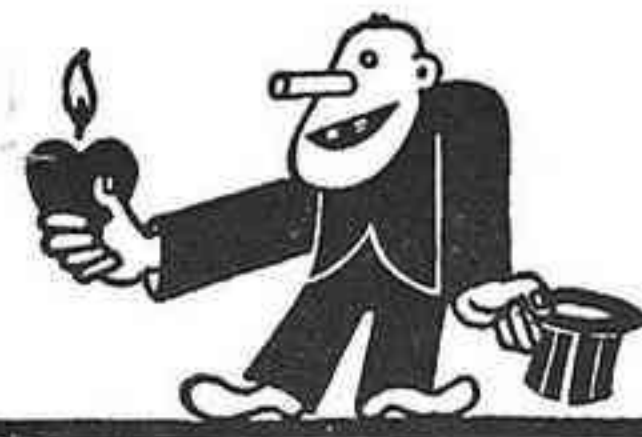
«Pel setembre del 1320, la falsificació fou més perfecta. El paper era d'estrassa, sucac en vernís. L'autor fou, per això, executat per un procediment també més perfeccionat: en comptes d'esser penjat, l'esquarteraren.

«La trementina fou la substància emprada després. Això era per allà el 1651, si fa no fa, i no fou descobert l'autor. No obstant, va morir a mans del poble, que no volia pagar cèdula tant si era bona com si era falsa. Aquest fou arrossegat.

«El 1728 els governs començaren de considerar la conveniència de fer les falsificacions pel seu compte, deixant sempre, naturalment, que el poble arrossegés els recaptadors, i el sistema es posà en pràctica el 1778. Des d'aleshores ha tingut gran acceptació i és emprat sense cap inconvenient, tant, que el públic fa cua per pagar-les, tot ésser falses.

«I fins n'han dit que hom fa estudis i proves per, falsificant les falses, tornar a tenir cèdules bones. Però això no li ho puc assegurar perquè jo només sé del cert les coses de l'antigor.

amb el cor a la mà

REGISTRE DOBLE

Diumenge a la tarda. Passeig de Gràcia. Un auto. Un taxi; un auto-taxi ple d'esquerrans passa per davant de la Lliga.

Uns policies armats de tercerola el paren, fan baixar els ocupants i procedeixen a registrar-lo minuciosament.

El fill d'en Ventosa, que fa el manella per allí, entra i surt del vehicle, fent pel seu compte un registre «amateur».

Quan ja ho han regirat tot, els policies diuen als esquerrans que poden seguir el seu camí.

Un d'ells, però, ho hi està conforme i demana als agents de l'autoritat que tornin a registrar-ho tot... No fos cas que el noi d'en Ventosa els hi hagués deixat quelcom comprometedor a dintre.

Un cop efectuat aquets diguem-ne registre del registre, el taxi, per fi, segueix la seva ruta.

ELS ESTRALLS DE L'ORATORIA

Aquesta setmana, plena d'esridències electorals. El Be ja ens el trobariem fet a no ésser que els que l'escriu, com el senyor Cambó davant les senyores, no ens permetem amb els nostres lectors determinades llicències de llenguatge.

Per això recollirem amb pinces un miting de l'Esquerra a Sant Martí. Havia ja transcorregut mitja hora respecte de l'anunciada, i els oradors no acabaven d'arribar. Com que el públic s'impacientava, el ciutadà que presidia va a.xecar-se a dir quatre coses, per començar.

Aviat, però, foren dites. El frustrat orador demanà ajut, i pregà els concurrents que mentre esperaven els oradors, algú pugés a la tribuna a fer ús de la paraula.

Una senyora, d'edat madura, avançà decidida. Aviat va fer saber a la concurrència, que la seva professió era la de llevadora, i que degut a això coneixia secrets de moltes famílies.

Després de certes consideracions de caràcter general, va tocar el tema murcià:

«Era una pobra noia — va dir en el to patètic que sol emprar en aquests casos el senyor Duran i Ventosa — que va arribar a la nostra ciutat famèlica, amb una mare i quatre o cinc germanets també famèlics.

«Tenia quinze anys... Sabeu qui era el pare de la criatura? — Qui??? !!! !!!

«L'entusiasme que va produir entre la massa esquerrana el nom d'un ex-diputat de dreta, cotoner i forrasco, no fou per descriure.

TOT SIGUI PER LA LLIGA
—I el meu vot de castedat, no el podríem tirar a l'urna?

PROFESSIO «AD HOC»

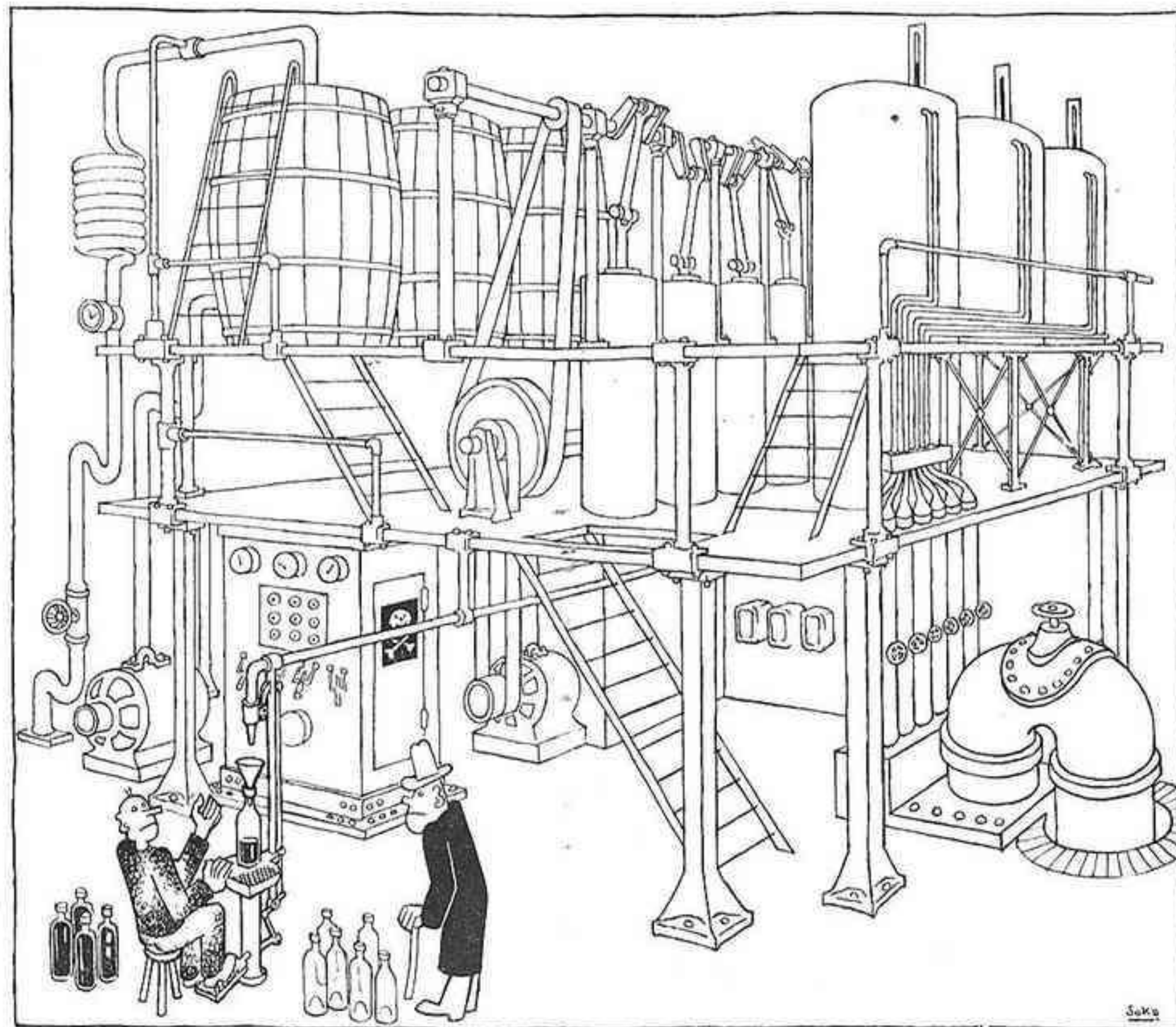
A la Barceloneta, en ple feu del regidor lligaire senyor Alomar, va passar quelcom per l'estil:

«Tots vosaltres sabeu — va fer un estrenu orador —, que hi ha un personatge que és de la dreta, però que això no li priva de tenir una amiga al nostre barri.

«Ja no fou impossible dissimular: — Si!!! — va fer la massa amb un encert indiscutible —. Es La vapura!!!

—Volgut company; M'alegro de trobar-te. He fet un descobriment meravellós. Una barra de sabó que es diu CREMACAO, que no té rival per l'aïtat. La uso diàriament i... ja veus el bonic que estic.

—Si que vius atrassat! Això que a tu et sembla un descobriment, ho saben fer fins els regidors... que són els que solen saber menys coses.

ELS GRANS INVENTS: LA MAQUINA DE TIRAR AIGUA AL VI

(Es una pateni «Be Negre»)

¡SILENSIO!

(TANGO)

¡Silencio en la noche! ¡Ya todo está en calma!

El votante duerme, la mesa descansa. Mirando las urnas, una madre canta un canto muy triste que llega hasta el alma

porque en estas urnas murió su esperanza. Eran treinta nombres que ella presentaba; eran treinta sabios, eran treinta carcas; don Alfonso Carlos era su patriarca y su madrecita, Lliga Catalana. ¡Eran treinta hijitos que al duelo marchaban!

¡Silencio en la noche! ¡Ya todo está en calma!

Los comicios hierven, la Lliga trabaja. Un Azaña viene, un Companys se exalta, un Nicolau ruge y un Lluis proclama: ¡Hermanos queridos, peligro la patria! Oyendo ese grito, la Esquerra se alarma, invoca el auxilio de Acción Catalana, del nuevo partido que Xirau formaba, con ellos pactaba y se coaligaba, y los socialistas con que ya contaba.

¡Silencio en la noche! ¡Ya todo está en calma!

Pero aquel domingo, la plaza llenaba un gentío enorme que, ansiosa, esperaba aplaudir a Prieto, aplaudir a Azaña y sudar a mares fe republicana (como dice Marius cuando se entusiasma). La Lliga con ello, como se asustaba, Bausilis y Rodas, Trias y Sagarras, Saltore y Colles bien movilizaba, haciendo una horrible, fiera propaganda.

¡Silencio en la noche! ¡Ya todo está en calma!

Mas, ay, que la Lliga nunca sosegaba, llamando ladrones, granujas y arañas a los coaligados con voz destemplada, hasta aquel domingo de la cruel batalla. Hoy todo ha pasado. Las cuentas son claras, cuando los votantes se manifestaban. Y la pobre Lliga, con sus canas blancas, se quedó muy sola... ¡con sólo diez plazas que en el Consistorio el pueblo le daba!

¡Silencio en la noche! ¡Ya todo está en calma!

Casabó, llorando, a Brunet abraza; Ventosa blasfema, Durán se emborracha y Cambó se arranca pelos de la barba. ¿Qué es lo que les pasa? ¡Las Esquerras ganan!

UN PERILL SOCIALISTA

El regidor socialista electe senyor Granier Barrera, en el seu parlament de La Bohemia, va endur-se'n tantes vegades com va voler el públic, però va decepcionar quatre o cinc amics seus.

Aquests, que havien parlat el dia anterior amb ell, esperaven que el discurs del company seria una formidable requisitòria contra el President de la República.

«Ja veureu — els havia dit el jove candidat —. O el President tindrà de fer-me tancar a la presó, o haurà de presentar la dimissió. El mateix vaig dir-me amb Allons el darrer i ja sabeu el que va passar: no va tenir altre remei que fer les maletes i anar-se'n.

En sortir, els amics del senyor Granier Barrera es sentiren un xic més confiats. L'orador no havia complert la seva amenaça, però la República s'havia estalviat una crisi tan important com la que estigué a punt de produir-se.

NO TOSSIU
Preneu
Pastilles KLAM
Tres rals caps
La primera us convencerà

MARISC «EL CANTÀBRIC»
RESTAURANT ESPECIAL
Santa Anna, 11 i 13 - Tel. 14912

Mercat d'ocasions
Compra - Venda - Canvi
de mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIO
Corts, 414 - Telèfon 30422

TOT COMENÇA AMB V

La notícia de l'execució de Van der Lubbe degué colpir extraordinàriament el candidat socialista senyor Martínez Cuenca; això, o bé és que la va rebre a través de la informació facilitada per la portera de casa seva. La qüestió és que en un miting va dir:

«Ai de vosaltres, ai de Catalunya i de la Península, si triomfés la reacció! Ara se m'acaba de dir, que revoltada la massa alemanya reaccionaria, acaba de fusellar Von Papan!

Pobres de nosaltres!
I de Von Papan!

LLIBRES
Compró de tota mena
TALLERS, 82
Telèfon 22230

XIFRES «GASTRONOMIQUES»

En els mitings i conferències de la Lliga, en canvi, el tema predilecte eren els números, cosa que es tindrà per perfectament comprensible si hom té en compte que els homes d'aquella casa tenen fama d'organitzadors i de tècnics.

«...amb aquestes cèdules falses — va dir embalat el senyor Duran i Ventosa —, les esquerres podran obtenir milers de milers de vots també falsos.

Ja afluixarà una mica el senyor Duran! Si no recordem malament, només una vegada mil vegades mil, ja fa un milió, i el número d'electors a Barcelona, segons les llistes del cens, era tan sols de 570.000.

Monstruositats numèriques d'aquest ordre, fins ara només les havíem sentit dir al senyor Bausilis a l'Ajuntament. Ara que el senyor Duran ha sortit regidor, podrà fer el seu número.

EN UNES ELECCIONS BEN «ORGANITZADES» ELS VOTS AUTÈNTICS NO COMPTEN (CAMBOSSING)

En una de les primeres reunions que el secretariat de les esquerres coaligades van celebrar dies enrera, un dels representants coaligats va preguntar al seràfic senyor Peypoch:

—I vosaltres, rodes d'Acció Catalana, quantes rodes teniu?

—Rodes, diu?

—Sí, home, sí, rodes!

—Ah! No en tenim nosaltres de rodes.

—I d'armes, com esteu?

—Armes?

—Es clar, home, és clar: armes!

—Tampoc en tenim.

—Què diu? Que no teniu ni rodes ni armes? Amb què volieu, doncs, guanyar les eleccions?

—Sí... és clar...

REPARTIMENT DE TREBALL

Els representants dels partits coaligats d'Esquerra, cada dia es repartien la feina:

—Vós fareu tal cosa.

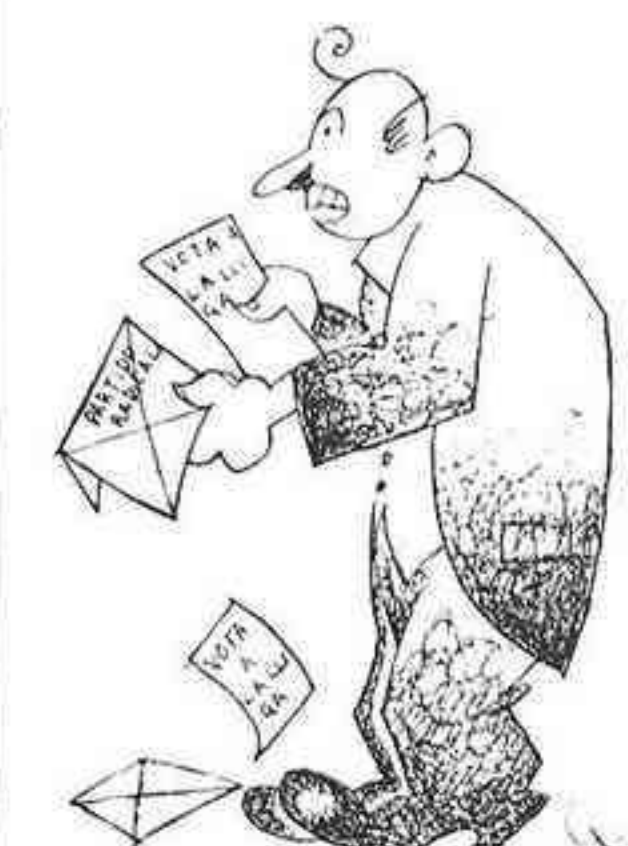
—Vós, tal altra.

—Vós, Peypoch, anireu al jutjat a interessar-vos per la llibertat del Metral·la.

—Com heu dit?

—Sí, home, sí. En Metral·la ha de quedar en llibertat avui mateix.

El senyor Peypoch feia deu anys que feia eleccions a Acció Catalana. N'ha après més anant cinc dies amb l'Esquerra, que en tota la seva vida política.

«Tenia entès que en els sobres dels radicals hi havia, a dintre, alguna altra cosa.

UN CANDIDAT ESPLÈNDID

Diumenge al migdia el candidat d'Acció Catalana senyor Duran-Reynals es trobava dinant a casa seva, quan van cridar-lo al telèfon:

«L'advocat senyor Duran-Reynals?

—Jo mateix.

«Sóc... (aquí el nom d'un client).

Perdoni que el molesti a aquesta hora, però és que porto un mail! He acompanyat a votar 43 mailges! Ara hi he anat amb les dues minyones de casa, i em trobo amb que no me les deixen votar. Que podria fer-m'hi alguna cosa?

—Home...
—Es clar que no votaran la seva candidatura...
—Si no és per això... En fi, ja vinc...
Les dues minyones van votar. Segons totes les probabilitats, La Lliga.

ELECCIONS I FLASSADES

Tal com ha fet en els barris populosos de la nostra ciutat i en determinats pobles de Catalunya, la Lliga va enviar divendres a Llinàs, a nom del senyor Serra, el seu representant, un paquet de flassades destinades a presentar-les per vots dels humils.

Però com el Serra lligaire no és l'únic de Llinàs, i dóna la casualitat que el representant de l'Esquerra a Llinàs també es diu Serra, el paquet de flassades anà a parar a casa d'aquest darrer.

Sembla que el senyor Serra ha estimat que la Divina Providència tot ho disposa bé i que les flassades a casa seva no hi faran cap nosa.

En una paraula: que se les ha quedades.

SET HOMES IMPORTANTS

En una camioneta particular, diumenge al migdia van sortir de Barcelona set militants de l'Esquerra que tenien el vot a Begues. Com és molt natural, aquests set personatges van anar a llur poble a votar, i quan els seus compatriotes els veieren arribar, els van fer una rebuda entusiàstica.

Però la rebuda no va ésser res comparada amb l'apoteòsic comiat. Els set esquerristes de referència es van quedar tota la tarda a Begues, per al de saber el resultat de l'escrutini, el qual donà la victòria a l'Esquerra... per set vots de diferència!

A aquests set homes importantíssims, els seus correligionaris de Begues els volen fer un monument.

UN PRESIDENT DE CATEGORIA

En un col·legi electoral del carrer de Girona, el president de la mesa va tenir la curiositat de voler saber per quin partit votava un determinat ciutadà, i no poguent resistir la temptació, va desplegar la papereta i va «espiar» el número. Aquest fet va provocar l'escàndol que és de suposar, que va acabar amb la compareixença d'un notari que va aixecar la corresponent acta.

El bo del cas fou que el president, davant l'estupefacció de tots els presents, no va tenir inconvenient en declarar que sí, que havia desplegat la papereta i que estava disposat a repetir-ho davant de qui convingués.

Com és natural, va ésser felicitudíssim per totes les seves amistats.

UN ALTRE PRESIDENT DE CATEGORIA

En un col·legi del carrer de Provença s'armà un dels avalots que tant sovintejaren en el districte quart. Arribat el notari, els interventors declararen que havia comparegut un senyor que no podia votar perquè no era a les llistes, i que el president, malgrat tot, li havia admès la papereta i l'havia tirada a la urna.

Molts dels presents suposaren que el president, en trobar-se damunt el notari, pluma en ristre, agafaria por i diria que s'hi havien fixat malament. Por hem dit? Res d'això. El president, amb una fermesa de caràcter que diu molt en favor seu, va declarar que el coneixia el votant, i com que el coneixia li havia admès el vot sota la seva única i estricta responsabilitat.

I el bon home va deixar que tot això constés en acta, convençut que, almenys, per recompensar-lo, li donarien la gran creu de la República.

TABACS HAVANS

Rambla Flors, 16-T. 18726

ACADEMIA CLARET, Comerç i Idiomes - Fiveller, 24, 1.ª

VIES URINÀRIES
DEFECTES SEXUALS
POLICLINICA FARRE PIJOAN
RAMBLA DE CANALETES, 11, 1.ª

Herniats
recordeu sempre que els millors aparells del món per a curar les vostres hernies són els de la CASA TORRENT sense traves ni lligaments, no molestes ni fan embalmal; amolllant-se com un quant. No compreu cap aparell sense abans visitar-nos.
CASA TORRENT ■ Unió, 13 ■ Barcelona
CONSULTES GRATIS

LA REGLA SUSPESA
tornarà ràpidament i sense perill amb PERLES «FEMI»
Vertadera meravella moderna d'efectes segurs sense perjudicar la salut. De venda en farmàcies i centres d'especifica. Es trameta per correu certificat enviant el seu import de ptes. 14'50, al concessionari BASTARD, carrer de la Princesa, número 13 - BARCELONA

EL DOLOR
NO FA cap estrall als qui, per sàvia precaució, tenen a casa UN FLASCÓ DE CEREBRINO MANDRI ESPECIALIDAD NACIONAL
LABORCA LA VIDA
COTIZACIONES

Paper electoral . . . 70,000 quilos
Esquerrers Reunides. . . 163,457
Camboosing. 0'95
Radicaling 0'10
Accions (Catalanes Republicanes). 30,000

Animació extraordinària a Borsa durant tota la setmana. Allò de la crisi són falòrnies. Quan, després de les despeses extraordinàries de Nadal, Cap d'Any i Reis, hom especulava sobre un probable retraïment del diner, hom no valorava exactament la vitalitat de Barcelona. Ara ha quedat ben desmadrada amb les successives emissions de paper electoral.

Pisos per a llogar n'hi havia molts i aquella Barcelona assagatada que veu la gent de la Lliga podrà anar demanant socors desesperadament; però diner, allò que se'n diu diner, es veu que n'hi ha a cabassos.

Esquerrers Reunides, amb la nova orientació que han donat al negoci, han obtingut el favor del públic d'una manera inequívoca.

Camboosing no ha aconseguit col·locar el paper que esperava.
Radicaling, a captar.

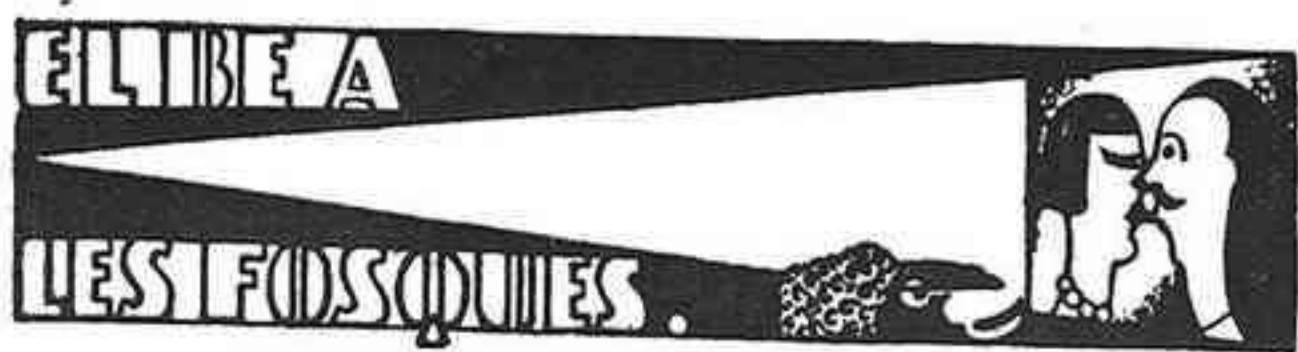
ACADEMIA CLARET, Comerç i Idiomes - Fiveller, 24, 1.ª

Les malalties i llur convalescència

Les malalties deixen a la darrera feblesa i anèmia; l'organisme ha emprat per vèncer la malaltia, totes les seves reserves, i el cos roman mancat de defensa. Si no s'ajuda l'organisme amb un reconstituent energètic, la convalescència és llarga i penosa; per això recomanem els metges el Fosfo-Glicocola Domènec, el qual produeix una tonificació tan ràpida que es nota abans d'acabar el primer flascó. Venda en farmàcies i Laboratori Domènec: Rda. St. Pau, 71.

A una taula ben proveïda no hi pot mancar
XAMPANY LAVERNOYA
CAVES J. RAVENTOS ■ SANT SADURNI DE NOYA

EL LIBRE A LES FIDELISSIMES.

Amb la mà sobre el pit, no podem dir si *Mi debilidad* — pel·lícula Fox, amb Lilian Harvey i Lew Ayres, que aquests dies projecten al Tivoli — és bona del tot o dolenta del tot, perquè ens en vàrem anar del local molt abans que acabessin les aventures d'aquella raspa que vol convertir en senyora un xicot que s'ha compromès a casar-la si no vol ésser desheretat pel seu oncle.

I si ens en vàrem anar del cinema, fou perquè ni els suggestius *deshabilitats* de la protagonista i d'altres mosses de bon veure no compensaven la llautona de *Mi debilidad*. Res, que no hi ha altra debilitat que la de l'espectador que la va a veure.

un escèptic dintre el pessimisme, que li agrada que l'enganyin.

Naturalment, l'enganyen i Joana Crawford pot casar-se amb Robert Montgomery, que és el que havia d'haver fet des del primer moment.

Una pel·lícula un xic estranya, preocupada i tirant a llautona, però que té moments molt reeixits. El final, pomel·lístic, naturalment, no té res a veure amb l'esperit de tota la història, que és francament pessimista.

Però tant li fa, Joana Crawford és sempre de bon veure.

PUBLICI CINEMA

Passeig de Gràcia, núm. 57
Telèfon número 79685

Sessió continua de 3 a 8 i mitja i de 10 a 12

Localitat única: seient i pesseta

Noticiaris Reportatges i Documentals "FOX"

Demà, nou i important programa

CONSEUM
TELEFONO 18466

CHARLES LAUGHTON

LA MUJER PANTERA

LA ISLA DE LAS ALMAS PERDIDAS

La més obsessiónt fantasia de WELLS
Es un film PARAMOUNT

Letty Lynton és la història d'una dona desgraciada a la recerca de l'amor — i perdonin l'expressió. La veiem dominada per Nils Asther, que fa el paper d'un sudamericà de Hollywood, o sigui una barreja d'indi i de gitano.

La cosa no comença a marxar bé fins que Nils Asther mor emmetzinat. Letty Lynton n'és gairebé la culpable, però té la sort de trobar-se amb un fiscal — Lewis Stone —

Estem acostumats a veure com a Hollywood fabriquen pel·lícules en sèrie. Cada tema, és aprofitat en tres o quatre films gairebé exactes.

Mujeres de postín correspon a la sèrie de *Tres muchachas rubias*. No és tan graciós com aquest, ni de bon tros, però té la suficient vivacitat per fer passar una estona agradable.

SALA PARÉS
TOTS ELS DIES
EXPOSICIÓ DE PINTURA
MOMPOU

Del doctor Jeroni Moragues hem rebut una lletra adreçada al senyor redactor cinematogràfic d'El BE NEGRE, la qual no tenim cap inconvenient a reproduir.

Diu el doctor Moragues:

«No us conec i no sé qui sou, però us imagino amb un entusiasme que us traeix el vostre humorisme.

«No us demano cap aclariment ni cap rectificació, però com que,

valga'm Déu, us abelleix tant de parlar de *Central Park* i de l'escola de policies, em plau fer-vos uns aclariments, per si un dia d'aquells impensats voleu tornar-hi.

«a) En la prova psicotècnica per a l'examen dels aspirants a policia va intervenir-hi exclusivament l'Institut Psicotècnic. El Comitè de Cinema de la Generalitat no hi pinta gall ni gallina.

«b) La tria del film del qual se n'havia de projectar un fragment, vaig fer-la jo tot sol. Després de veure uns quants films, en aquell moment inèdits, vaig escollir *Central Park*. El Comitè de Cinema de la Generalitat no intervingué per res en la tria.

«c) El fragment que va ésser projectat en la prova psicotècnica va ésser escollit entre el doctor Emili Mira i jo. El Comitè de Cinema de la Generalitat no va intervenir per res en l'escolliment.

«d) Aquesta carta l'he redactada jo tot sol. El Comitè de Cinema de la Generalitat no hi té res a veure.

«Em sembla que ja m'enteneu. Jeroni Moragues.»

Ara sí que ens ha atrapat. Si el Comitè de Cinema de la Generalitat no ha fet res d'això, què dimoni fa el Comitè de Cinema de la Generalitat? Ens sembla que ens enredra i que almenys, almenys cobrar els sous que tenen assignats els seus membres de pagament, si que ho deu fer el Comitè de Cinema de la Generalitat. Es el menys que podria fer. Que no ens tregui el doctor Moragues aquesta darrera illusió.

B.G.K. FILMS

Presenta en la primera de les seves grans exclusives a

CONRAD VEIDT

EL JUDIO ERRANTE
UN FILM B&W

inaugurant l'aristocràtic

METROPOL CINEMA

Un film de **B.G.K.**

Pastores lobos. Amb aquest títol d'aire bíblic, ens han presentat un film de *gangsters* i polítics o, més ben dit, de *gangsters* a seques, que agafava un rar prestigi en mig de la desfeta campanya electoral.

Molt al·ligonador, aquest film. Demuestra, entre altres coses, que els nostres polítics més perversos, al costat de llurs col·legues d'Estat Units, són una mena de cosa així com filles de Maria.

URQUINAONA
EXIT VERITAT

JOAN CRAWFORD

ROBT. MONTGOMERY

Letty Lynton

«Una mujer víctima de sus errores pasados»

«Una mujer víctima de sus errores pasados»

Fantásio amb l'èxit que tots els dies obté

Franziska Gaal

"PAPRIKA"
(GRANITO DE SAL)

Avui, i tots els dies, èxit de

LILIAN HARVEY
LEW AYRES
MI DEBILIDAD
FOX

JOAN BLONDELL **RICARDO CORTEZ**

ASI ES BROADWAY
FOX

Una bella i emotiva història de Broadway i el seu món

MOLT IBEE!

Malgrat l'èxit que proclamen els diaris d'En Pich i Pon, fa l'efecte que *La posada del caballito blanco* no ha estat pas un gran èxit.

Ni tampoc un èxit mitjà.

I encara menys un èxit a seques.

O sigui, que *La posada del caballito blanco* no ha agradat.

Gran Teatre del Liceu

FUNCIONS DE LA SETMANA

Dijous, a les 9'30 nit:
Rigoletto
per Maria Espinal i Hipòlit Lázaro

Dissabte, a les 9 nit:
Tristany i Isolda
pel celebrat Hemerthy-Strack i altres.

Diumenge, tarda, a les 5:
RIGOLETTO
per Maria Espinal i Hipòlit Lázaro

Gran Companyia d'Opera

Degut a això els actors de la companyia de sarsuela que actuaven al Novetats i que foren substituïts per la colla del *Caballito blanco*, estan doblement ofesos amb l'empresari senyor Lluís Calvo.

S'atribueix a aquests artistes la campanya de cartells i anuncis que diuen: ¡No más calvos!

TEATRE POLIORAMA

Rbla. Estudis, 9 - Tel. 10773

Avui, nit, estrena de la graciosa joguina còmica de Capella i Lucio

EL CRESO DE BURGOS

Demà, tarda i nit, divendres, nit i dissabte, tarda i nit:

El Creso de Burgos

Gran Companyia Còmica
Mora - Espanya - León - Barroso

Tenim el Papa Negre, que era el dels Jesuïtes, i el Papa Gris, que els de l'Esquerra deien que era el senyor Amadeu Hurtado.

Ara a l'Espanyol ens han presentat *Papaver*.

Avançant-nos a possibles suspicàcies, direm que no es tracta del senyor Pere Coromines.

Hollywood Bar-Dancing

Nou de la Rambla, 105 - Tel. 17033

Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitius)

COLOSSAL ÈXIT DE LA

Demon's Jazz
ORQUESTRA COMPLETA
Grans atraccions a la pista

La Peña Blanca, que en les notes oficiosos s'anomena a ella mateixa entitat cultural, té organitzada, com ja vàrem dir, una funció de gala d'El *divino impaciente*, en la qual funció donarà una conferència, també de gala, l'il·lustre pròcer senyor José M. Peman.

Aquesta catxupinada havia de celebrar-se, segons llegim al *Brusi*, el dia 18, però ha estat ajornada fins el dia 19.

Trobem que tractant-se d'un *divino impaciente*, no està bé de fer-lo esperar així.

Boxa - Nou Món

Avui, a les 10'15 nit
GRAN VETLLADA

En 8 rounds
MARTIN FERRANDIZ
BARRANCO MESTRES

En 10 rounds
IG. ARA - MENABENI

L'as - espanyol 1.ª sèrie italià

General: 2'50 pessetes

En el mateix *Brusi* ens assabentem que Peña Blanca té el domi-

ni a la Rambla de Catalunya, 14, principal, i que els números dels seus telèfons són el 12.313 i 23.604.

Ho diem per si els nostres lectors volen telefonar per encarregar localitats...

La companyia de Casimir Ortas va presentar a València l'obra de Muñoz Seca *La oca*. En aquesta comèdia, que és una mena de *Divino impaciente* en broma, o sigui una obra del *Frente antimarxista*, hi surt un català que hi fa el paper d'imbècil.

Quan *La oca* va estrenar-se a Barcelona aquest personatge fou copiosament maquillat. Ara, però, a València, l'han presentat al natural, i el públic armà un escàndol de mil dimonis.

Recordem que també fou a València on esbrancaren a García Sánchez després del seu discurs en el banquet de Royo Villanova.

Per tant, senyors i amics, visca València!

Frontón Novedades

Corts Catalanes, 638

Tots els dies tarda i nit grans partits i quinielas pels asos de la pala

Hom diu:

...que el «papà» de la gentil danarina Emma Maleras ha perdut el rastre del perfumet i obès recitric Sebastià Gasch.

...que està a punt de retrobar-lo.

...que el poeta Escalas ha aconseguit posar al mercat els seus «rimmes» en llanes de 100 unitats, i a un preu a l'abast de totes les fortunes.

...que Jeroni Moragues ven els seus «Rubens» a domicili per mitjà d'un carret de l'acreditada casa de cafès «Debrai».

...que la gent demana a les llibreries *Teresa Alpol*, però que, afortunadament, els actius dependents de les actives i ja esmentades llibreries, saben que es tracta de 3 al Pol de «Ferran-Quelus S. L.».

...que també el senyor Carles Soldevila va cantant pel carrer a mitja veu «Valentina... Valentina» amb èxit.

...que Joaquim Nubiola, que obtingué un gran triomf ballant la dansa del pollastre decapitat en la revista de Tiana, ara ens amenaça amb la publicació d'un llibre de versos que si els seus amics no l'el·leixen, ell els hi llegirà a la més petita distracció dels interessats desinteressats.

...que la setmana vinent parlarem amb l'atenció deguda de l'afer Gasch-Maleras que preocupa i apassiona a un sector importantíssim del comerç de la menuda del carrer de l'Hospital i que constitueix el tema favorit dels penyistes del grup diguem-ne surrealista del Colom.

...que el *jovent i erudit* professor Guillermo Díaz-P. paga a 3 pessetes la peça totes les al·lusions que li faci el recitric i virginal i cineasta senyor Palau.

...que ja han signat el contracte.

...que a Guillermo D.-Plaja no hi ha res que li faci tanta il·lusió com una al·lusió.

Al Ba-ta-clan ensenyen... cèdules falses.

El *Tristany i Isolda* que ens han presentat al Liceu està molt bé. Així ho va entendre el públic, que va aplaudir entusiàsticament.

Per respondre a les ovacions, hagueren de saludar repetidament, des de l'escenari, els artistes, el director d'orquestra i el director d'escena.

Però heus ací que també sortí a saludar, i no pas poc, el senyor Joan Mestres.

Sembla que portava la representació de la família Wagner.

I UN BE!

El senyor Cambó ja ha llogat per a les properes eleccions els intervents que tenia diumenge l'Esquerra al districte quart.

En vista que l'han reelegit, en Váchier ja ha encarregat cinquanta quilòmetres de gàbia de conill per acabar-carrot de regular la circulació.

Els nous regidors esportius faran construir sis-centes piscines i vint estadis com el de Montjuïc.

Diumenge es va tornar a descobrir que l'Aurea de Sarrí s'amaga cinquanta-dos anys.

El senyor Maynés no es refreda perquè els peus a la galleda els hi fica amb mitjons Molfort's.

En Carles Pi i Sunyer diu que de cap de les maneres no vol pas ésser alcalde de Barcelona.

A Sant Gervasi, una monja falsa va anar a votar amb una cèdula bona.

En Váchier s'ha compromès a ensenyar a fer eleccions a don Lluís Duran i Ventosa.

A la Lliga aquestes eleccions només li costen tres pessetes amb vuitanta-cinc cèntims.

El senyor Cambó no dona l'abast a rebre felicitacions per la seva victòria moral.

—Sembla que a la Lliga se li ha refredat l'entusiasme.

—Això rai, que s'hi posi Pomada Puer!

EXIT ENORME
del monumental programa que es projecta al

KURSAAL

La deliciosa comèdia musical

A casarse muchachas
EN ESPANYOL amb RENATE MÜLLER i HERMANN TIMIG

Una pel·lícula original, alegre, simpàtica i divertida com cap altra

L'interessantíssima producció nacional de curt metratge

La viuda quería emociones
per ELVIRA MORLA i VICENÇ PADULA

Amb el mateix programa, restrena rigorosa de la pel·lícula de més èxit de la temporada,

Los crímenes del Museo
per LIONEL ATWILL i FAY WRAY

Una meravella en tecnicolor

ANGULES, TOTS ELS DIES EL CANTÀBRIC
Santa Anna, 11 i 13 - Tel. 14913

Un concert extraordinari

Ens referim al que es farà demà al vespre, de 10 a 12, a la «Granja Royal», en el qual, ultra figurar-hi el «Sextet Toldrà», hi prendrà part el meravellós quartet vocal «Santa Cecilia», que ja tinguérem oportunitat d'escoltar i aplaudir en el proppassat desembre.

orelles esgarrriades

La mala fe

La *Veü* del dia 7 publicava la següent correspondència de Tarragona:

La coalició d'esquerres farà la presentació dels seus candidats el pròxim divendres, amb un acte al Teatre Principal.

Amb aquest motiu se celebrarà un concurs de cançons nadalenyques a càrrec de l'Orfeó Tarragoní.

I després encara en deien mal. Quins jueus!

Somnis de grandesa

El *Mati*, publicava el dia 5, sota els següents títols, a tres columnes el primer i a dues els altres dos:

EL NOU GOVERN DE LA GENERALITAT

EN UNA DE LES ENTREVISTES QUE TINGUE AHIR AMB ELS PERIODISTES, EL PRESIDENT SR. COMPANYS DIGUE QUE AVUI EL NOU GOVERN ES PRESENTARÀ DAVANT EL PARLAMENT CATALA. TAMBE DIGUE QUE EL GOVERN HAVIA ACORDAT NO ASSISTIR ALS FUNERALS QUE SE CELEBRARAN EN SUFRAGI DE L'ANIMA DEL SR. MACIA

Afegí, el Sr. Companys que en els actuals moments cal imprimir un gran sentit d'austeritat a les finances de Catalunya

un text que començava així:

A continuació d'aquestes disposicions que regulen l'ensenyament religiós en les escoles interconfessionals en vénen d'altres de referents a l'escola confessional. De primer, es garanteix l'existència de les que hi ha i el dret de fundar-ne de noves.

El següent per l'estil, acabava la informació a la pàgina 17 sota el mateix títol i firmada per Manuel Rovira Prev. Es veu que a El *Mati* ja somiaven amb les eleccions, i encara hi somien.

Un misteri

Renovació, el nostre fraternal col·lega, publicava dimecres passat la següent notícia:

¿SE CREERIA QUE ERA UNA CABRA?

En la calle de la Igualdad, número 302, Francisco Pi Serra, de 34 años sostuvo una ríña con su esposa que la agredió con una piedra, ocasionándole heridas contusas en la región parietal derecha y ceja izquierda.

Qui es pensava que era una cabra? La ríña? La esposa? La piedra? Nosaltres ens pensàvem que era un ocell. El redactor, s'entén.

Ciència recreativa

Parlant de l'ascensió russa a l'estratosfera, deia l'*Opinió* del dia 7 que s'havia comprovat que

la composició d'aire a 19.000 metres d'altura és gairebé igual a la de l'aire que hom respira en la superfície de la terra: té un 20,95 per cent d'oxigen (20,58 al nivell terrestre), un 78,13 per cent de mercuri i un 0,92 per cent d'argó i altres gasos.

Ara comprenem allò que diuen els savis que l'aire és tan pesat. Es clar, si conté un 78,13 per cent de mercuri...

Demagògia

De *La Vanguardia* de dissabte, en la ressenya del míting que la Lliga celebrà divendres a l'Olympia:

El señor Ventosa y Calvell dijo que en la especie humana cada ser tiene su sentido de defensa, y así los catalanes están dotados de una tinta especial que, al ser esparcida en el agua, les favorece la huida de sus enemigos.

Naturalment, i l'himne nacional dels calamaris deu ésser «Els Segadors».

Els grans escàndols repercuteixen a «El Día Gráfico»

El *Día Gráfico* de divendres publicava a tercera pàgina un gran reportatge titulat:

La justicia republicana de cómo hace unos cuarenta y cinco años un escándalo, llamado de las condecoraciones, llegó a hacer dimitir al Presidente de la República y Mr. Grey.

De quina república? es preguntà el lector. Però quan veurà que no es tracta de l'espanyola, tornarà a preguntar: I Mr. Grey, no

era el president de la República francesa? Al final, però, s'acabava una mica les coses, tot i complicant-se. Quan s'ha acabat l'article hi ha un retrat i a sota hi diu:

El Presidente de la República Jules Grevy, que tuvo que dimitir por la inmoralidad de su yerno Luis de Moncada.

«Luis de Moncada», o sigui En Marius Aguilar, gendre immoral de Jules Grevy? No ens ho hauriem pensat mai.

Nota de societat

Retallam de Heraldo de Reus:

«En los salones de «El Circulo» celebróse al anochecer del pasado primero de enero, un baile-reunión que vióse concurrirísimo, danzando buen número de parejas. En cambio, la cena de despedida de año resultó un desastre por lo desanimada. Causas, el afán abusivo de determinados actores, descentralizados y por cretinos maestros, en embarañarlo todo, enturbiañando incluso las fuentes de la vida.»

Ens informem que la publicació d'aquesta nota ha provocat un duel, que acabà de la pitjor manera. Volem dir que l'autor de la nota no resultà mort.

Una vegada a la vida

Del Diario del Comercio, del dia 9 de gener:

«Las páginas del «Diario del Comercio» se sienten hoy profundamente honradas.»

Només avui, senyor Tusell?

Especialistes

Heus ací una tarja que fou repartida als socis del club de tennis «Barcelona».

BARCELONA LAWN TENIS CLUB Los Chicos que recogen pelotas desean a Vides. Felices Pascuas de Navidad Ara veegin...

BOULLABAISSÉ EL CANTABRIC

SANTA ANNA, 11 I 13 - TEL. 14912

El barret de guanyar

Els darrers dies de la campanya electoral, per l'observador intel·ligent era clara la desmoralització de la Lliga, tot i no haver minvat gens la campanya. Però havia succeït alguna cosa que els havia tret totes les esperances. La cosa anà de la següent manera:

A la Lliga, divendres passat, en havent dinat, el senyor Cambó des de darrera els vidres contemplava, acompanyat del seu secretari polític senyor Joaquim M. de Nadal, la gent que passava pel passeig de Gràcia, quan, en passar un senyor, el senyor Cambó deixà anar:

«Té, sembla En Nicolau d'Olivier.»

«Perdoni, senyor—féu el senyor Nadal—; no pot ésser: aquest porta barret fort i En Nicolau duu aquell barret de pallasso que tothom coneix.»

«Sí, però, no obstant, sembla En Nicolau. Corre, vé a veure-ho.»

El senyor Joaquim Maria es posà l'abric i escales avall s'ha dir. Sortí al carrer i d'una correguda volà el senyor del barret fort; respirà fort i tornà a córrer cap a la Lliga; a la porteria s'aturà, tornà a respirar fort i escales amunt. Arribà sense alè davant del senyor Cambó.

«Què: ho és o no ho és?»

«Ho és! Ho és!—exclamà el secretari mig ofegat de cansament i d'emoció—. I quin barret fort! Magnífic!»

«Es clar, com que només has vist el d'En Pla...»

«No s'ho cregui, que n'he vist d'altres, i aquest és dels millors.»

«Es estrany—observà el senyor Cambó. Però després d'una pausa féu un bot.—Estem perduts, però no ho diguis. En Nicolau s'ha tret el barret de perdre!»

Des d'aquell dia el senyor Cambó no va saber el que es feia ni el que es deia.

ELS CAPS DE TURC DE LES PASSEADES ELECCIONS (Es una foto «Be Negre»)

UNA CONSPIRACIÓ?

La vida dels 26 regidors d'esquerres, en perill

Posada alerta de tot el que podia passar per les repetides denúncies sense confirmació del senyor Maynés — i és estrany que tractant-se d'un catòlic militant les denúncies no fossin confirmades —, la policia, en un estat d'excitació i desveïllament ben comprensibles, ha pogut trobar la pista d'un complot que es tramava a l'ombra i que encara no se sap si podrà ésser avortat per manca de dades precises sobre les pretensions dels conspiradors.

Per tal de precisar els rumors que corrien, hem anat a veure el nou Comissari general d'Ordre Públic senyor Tomàs Ramon.

«En efecte — ens ha dit —, hi ha una conspiració, i ens estranya que vostè ho sàpiga, perquè nosaltres hi havíem fet la conspiració del silenci per millor vigilar els altres conspiradors.»

«Sí, però veurà, la premsa...»

«Ja, ja, comprenc; perquè jo, ací en veu, també he estat periodista com tu. I com que he estat periodista, encara que hi ha la conspiració del silenci, jo li explicaré l'altra conspiració perquè vostè ho esbombi. Estan en perill de morir sis regidors de les Esquerres.»

«—Sis? Què diu ara! I quins són?»

«Aquí està el mal, que no ho sabem i n'hem de vigilar vint-i-sis, cosa difícil. Del primer que tingui un descuit, no en podem respondre.»

«—Del que estigui distret?»

«No, del que estigui distreta la policia.»

«—I per què els volen matar els pistolers?»

«—Ca! Fassin els pistolers! Si fossin els pistolers ens els matarien, però farien soroll i la policia sabria que els han matat els que vigilaven. Però l'amenaça és més refinada: les metzines, els microbis, els corrents d'aire, les peles de plàtan: tots els procediments més dissimulats i perversos! I si me'ls maten, què faig jo? A qui agafó?»

«—Però, no sospita de ningú?»

«—Oh, això sí; no solament sospitem, sinó que sabem positivament qui són; el que ignorem és qui seran les víctimes.»

«—I, qui són els assassins?»

«—No em comprometi i li ho diré. Són En Ramon Eroles i Surribes, En Francesc Ferrer i Pie, l'Anoni Llore, i Fumanal, En Gaietà Rahola i Escofet, En Ramon Palomar i Tudó i En Delmir Ibáñez.»

«—Doncs si sap qui són, per què no els deté?»

«—Com puc detenir-los, si encara no han comès els crims?»

«—Així, els agafarà totseguit que els cometin?»

«—Tampoc! Tampoc! No podré. Figuri's que aleshores seran regidors ells!!! Són els suplents!»

«—I les futures víctimes, què hi diuen?»

«—No ho sé, però si els maten, jo no els deté.»

«—Com puc detenir-los, si encara no han comès els crims?»

«—Així, els agafarà totseguit que els cometin?»

«—Tampoc! Tampoc! No podré. Figuri's que aleshores seran regidors ells!!! Són els suplents!»

«—I les futures víctimes, què hi diuen?»

«—No ho sé, però si els maten, jo no els deté.»

«—Com puc detenir-los, si encara no han comès els crims?»

«—Així, els agafarà totseguit que els cometin?»

«—Tampoc! Tampoc! No podré. Figuri's que aleshores seran regidors ells!!! Són els suplents!»

«—I les futures víctimes, què hi diuen?»

«—No ho sé, però si els maten, jo no els deté.»

«—Com puc detenir-los, si encara no han comès els crims?»

«—Així, els agafarà totseguit que els cometin?»

«—Tampoc! Tampoc! No podré. Figuri's que aleshores seran regidors ells!!! Són els suplents!»

«—I les futures víctimes, què hi diuen?»

I després diuen dels altres!

Entre els incidents que foren més comentats el dia de les eleccions, un d'ells fou l'intent de votar en fals portat a cap, a les 12.20, al col·legi del carrer de Mercaders, número 3, i en mig de les ovacions dels seus correligionaris, pel líder de la Lliga Regionalista senyor Cambó.

A la porta del col·legi, el senyor Maynés, disfressat de taula distribuïdora de candidatures, amb, sota el braç, un paquet de cèdules falses de les trobades als centres d'Esquerres, però que, canviant de pensament, el senyor Maynés no volgué lliurar a la policia per poder aprofitar-se'n i així vèncer les Esquerres amb les seves pròpies armes, el senyor Maynés, diem, allargà dissimuladament al senyor Cambó una cèdula falsa perquè pogués votar. El senyor Cambó però, secament, va dir:

«—Ja en tinc.»

I passà davant dels que feien cua, en bellugar-se aquesta amb motiu de la conversa sentida.

En ésser davant de la mesa, el senyor Cambó, una mica molest per no ésser ell el que la presidia, allargà una cèdula. El moment fou de gran expectació. El president anava ja a tirar, atabalat, la cèdula dins l'urna, quan un interveñtor preguntà al votant:

«—Vostè és el senyor Cambó?»

«—Sí.»

«—N'està ben segur?»

«—Sí.»

«—Doncs la cèdula és falsa.»

I agafant-la de mans del president, l'ensenyà a tothom.

En efecte, no era la cèdula del senyor Cambó, sinó la del senyor Ventosa.

«—Mala negada!—exclamà el capità del Catalònia, I, recollint la cèdula, en va treure una altra, aquesta ben seva.»

Aquest fet ha donat una certa versemblança als rumors d'escissió a la Lliga. Si la maniobra hagués donat resultat, el senyor Ventosa no hauria pogut votar.

—Hi ha cap pell de Conill?

Es més conegut del que voldria

Hem rebut una amable carta de la Penya Castissos d'Horta, firmada pels seus president i secretari, en la qual, referint-se a l'agressió de què fou víctima un nostre company amb motiu de la carta A mis Leales de la Lliga, que publicàvem la setmana passada i rebutjant amb indignació el pretext d'una suposada invitació feta pels agressors en nom de la simpàtica entitat d'Horta, diu:

«No cal dir com protestem del fet esdevingut, i al mateix temps, volem deixar consignat que no tenim cap mena de relació amb l'Ermest Ricard, individu que per dissort coneixem i la repugnància que vers el qual sentim, no ens plau mencionar per escrit.»

El Ricard queda servit, i nosaltres agraïdíssims a la Penya Castissos.

No n'hi ha un pam de net

Es presenta una senyora a votar. «La gràcia de vostè?—li fa el president.»

«—Fulana de Tal i de Tal.»

«—Alto!—salta ràpid un interveñtor—, que aquesta senyora que anomenen és la meua dona.»

La votant, lluny de perdre la serenitat, s'acaba amb l'interveñtor. «I ara! On s'és vist? Quin descaço! Quina manera de calumniar l'honorabilitat d'una pobre donzella soltera! Perquè jo sóc soltera, senyor president.»

«—Dispensi, senyora — insisteix l'interveñtor —, però vostè vol usurpar el vot de la meua dona.»

«—Li repeteixo que jo no sóc la seva senyora i en canvi em dic Fulana de Tal i de Tal.»

«—Bé, veurà, on viu vostè?—li pregunta el president.»

«—Carrer tal, número tants.»

«—Això mateix, a casa—salta l'interveñtor—. Ho veu com si que és la meua dona?»

La feina va ésser de la votant per escapar-se d'anar a la delega.

Perquè ha perdut la Lliga

Divendres, a les set de la tarda, abans de començar el miting de l'Olympia, la Lliga tenia les eleccions guanyades. Aquella gentada i l'entusiasme que es respirava per la Ronda de Sant Pau, eren els millors auguris.

Però vingué el miting i després d'un parlament molt inspirat del senyor Roda i Ventura, es va aixecar la senyora Montserrat Serra de Roig i encara no havia dit mitja dotzena de coses la gent ja s'havia refredat. Va fer més mal aquella bona senyora a la candidatura de la Lliga que tots els oradors de l'Esquerres desbotant contra el senyor Cambó i els Ventoses.

«Aquests són els nostres futurs representants administratius?— es preguntava decepcionada la concurrència.»

Aquesta vegada el Comitè Polític de la Lliga s'ha tornat a equivocar. Amb tots els respectes deguts a les altres senyores candidates, ens permetem d'aconsejar a la Lliga que una altra vegada, si no vol tornar a perdre, no en posi cap més en candidatura... o almenys que les sàpiga triar millor, i que si pot ésser no les deixi parlar en mitings.

La terrible coquetaria femenina

A una senyora que aparenta tenir més de quaranta anys, li pregunta el president de mesa, perplex:

«—Quants anys té vostè, senyora?»

«—Els que aparento.»

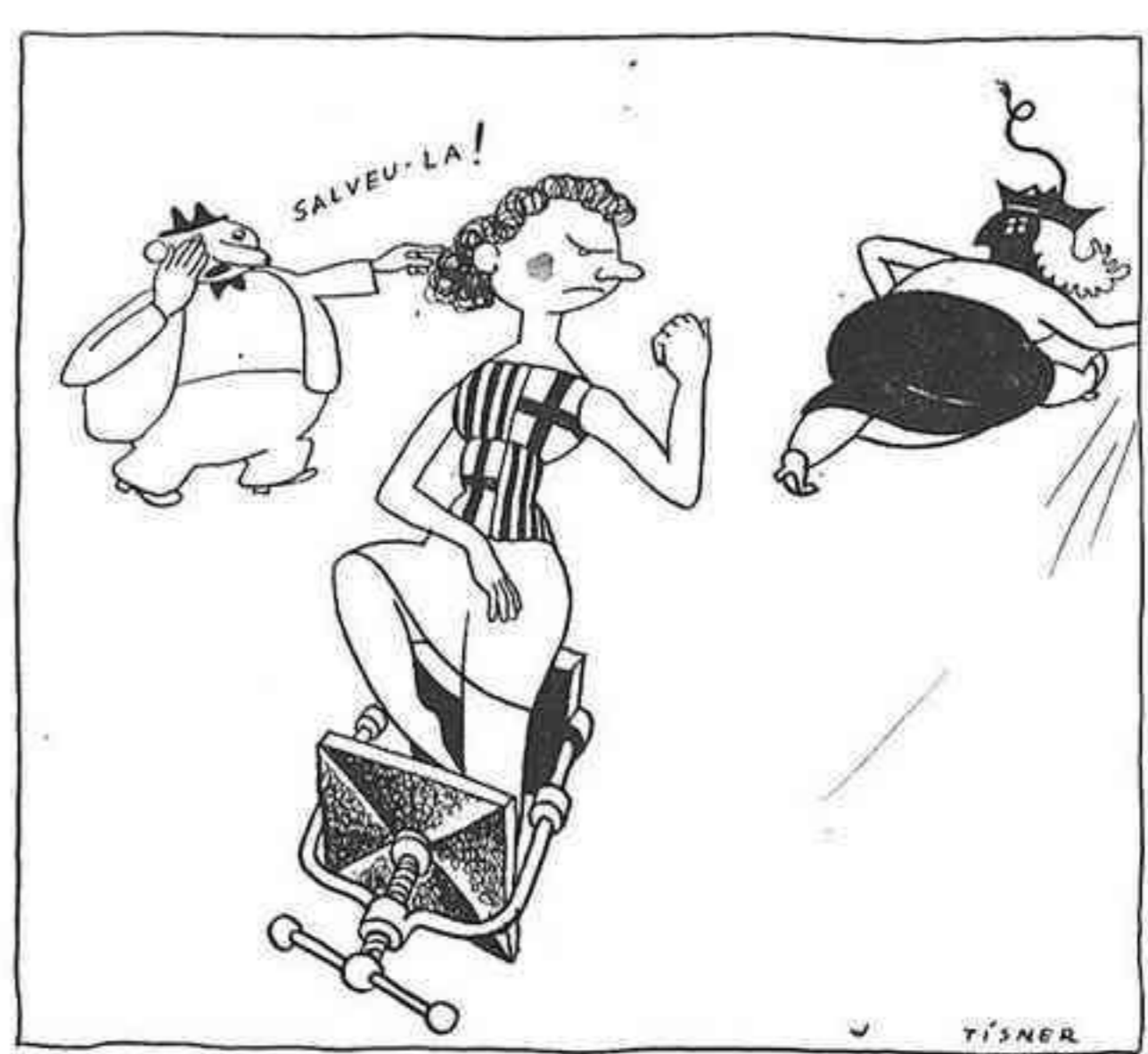
«—Es que la cèdula diu vint-i-vuit.»

«—Són els que tinc.»

«—Vol dir els que va posar al full d'empadronament?»

«—Exacte, senyor president.»

«—Doncs, així, una altra vegada no ho faci tan fort... Està bé que se n'amagui quatre o cinc, però caram...! quinze o vint...»

EL CARTELL DE LA LLIGA

—Ja en tinc prou! Si hagués d'esperar que em despresmessis tu...»

DESPRES DE LA DERROTA

«La ciutat s'haurà de fúmer», ens diu el president del Foment

«La derrota soferta per la Lliga—ens digué el president del Foment del Treball Nacional—haurà produït perjudicis incalculables a l'economia de Catalunya. Ja no vull parlar de la minva de confiança i de l'augment d'exportació de capitals que el triomf de les Esquerres ha de portar, i si no porta hauria de portar, sinó que em refereixo concretament, com a mi em pertoca, al foment del treball nacional. Amb la Lliga a l'ajuntament es previa una revifalla extraordinària de tots els afers. De moment, el turisme perdrà una gran ocasió. Només ha de pensar que la Lliga pensava superar tots els rècords de les altres ciutats espanyoles amb els actes que pensava realitzar. De moment, ja estaven fets tots els preparatius d'una processó de Corpus monstre, i calculant que haguessin vingut només dues-centes mil persones, de les quals 150.000 estrangers a veure-la; que tots els devots que hi haurien assistit s'haurien fet levita o jaqué; que s'haurien venut tots els barrets de copa que hi ha en stock;

que les casulles estrenades haurien estat incomptables, compti només les pesseres que haurien entrat i la feina que haurien tingut els obrers. Després s'haurien incrementat les obres públiques amb la construcció d'una muralla de la Xina, en petit, és clar, entre el cementiri laic i el cementiri religiós. Els murcians hi haurien pogut treballar tots. La construcció de vagons de ferrocarril s'hauria fomentat amb la tornada de les ordres religioses i la dels capitals que ara tenim a l'estranger.»

«Però el més beneficiós per la ciutat hauria estat l'apari monstruosament monstre que s'hauria celebrat per a celebrar la victòria, de 200.000 coberts, si no haguessin estat les tupinades de què varem ésser víctimes i l'enredada de què en foren els electors d'Acció Catalana en fer-los creure els seus dirigents que havien de votar un altre partit que no fos la Lliga.»

«Però, què hi farem! El Foment no hi ha pogut res, i foment, foment, ens hauré de fúmer!»

Un aprofitat deixeble del senyor Cambó

L'escena a la secció 88 del districte IV, carrer Aragó, cantonada Bruch. Arriba una monja i es disposa a votar. Comprovat que era a les llistes, el president fa la pregunta de ritual:

«—Vota?»

«—Dispensi — interromp atentament l'interveñtor de l'Esquerres—. Em vol fer el favor dels documents de la madre?»

El president li dona la cèdula i l'interveñtor comença la seva investigació, estenent-la damunt la taula i copiant-la sencera. I trenta després del fons de l'infern de l'americana una lens de gros tamany (una lens que s'ha fet famosa), s'emprèn la comprovació minuciosa de l'autenticitat del document, servint-se d'un full sencer de La Vanguardia, on hi havia el popular anunci que sobre les cèdules falses publicà Lliga Catalana. El bon home, ajudat de la seva lens, inspecciona al mil·límetre la cèdula i el full de La Vanguardia (el full del diari també). Després s'aixeca, es mira la cèdula a contraluz i al cap de molta estona — aproximadament uns quaranta minuts — es permet opinar que la monja no pot votar perquè a ell «li sembla» que la cèdula és falsa.

El president s'indigna i enceten una discussió.

«—Res, que vingui un notari i aixequi acta. La madre no vota. Que torni a les quatre i ho discutirem.»

«—Però no sigui així. Que no veu el perjudici i les molesties que li ocasiona fent-la tornar?»

«—Sí, tot el que vulgui, però i la meua responsabilitat? Per ventura vostè ignora que l'interveñtor que deixa votar un ciutadà, sense estar segur de l'autenticitat del vot, s'exposa a que li facin pagar deu mil pessetes de multa i el condemnen a tres anys, vuit mesos i un dia de presó?»

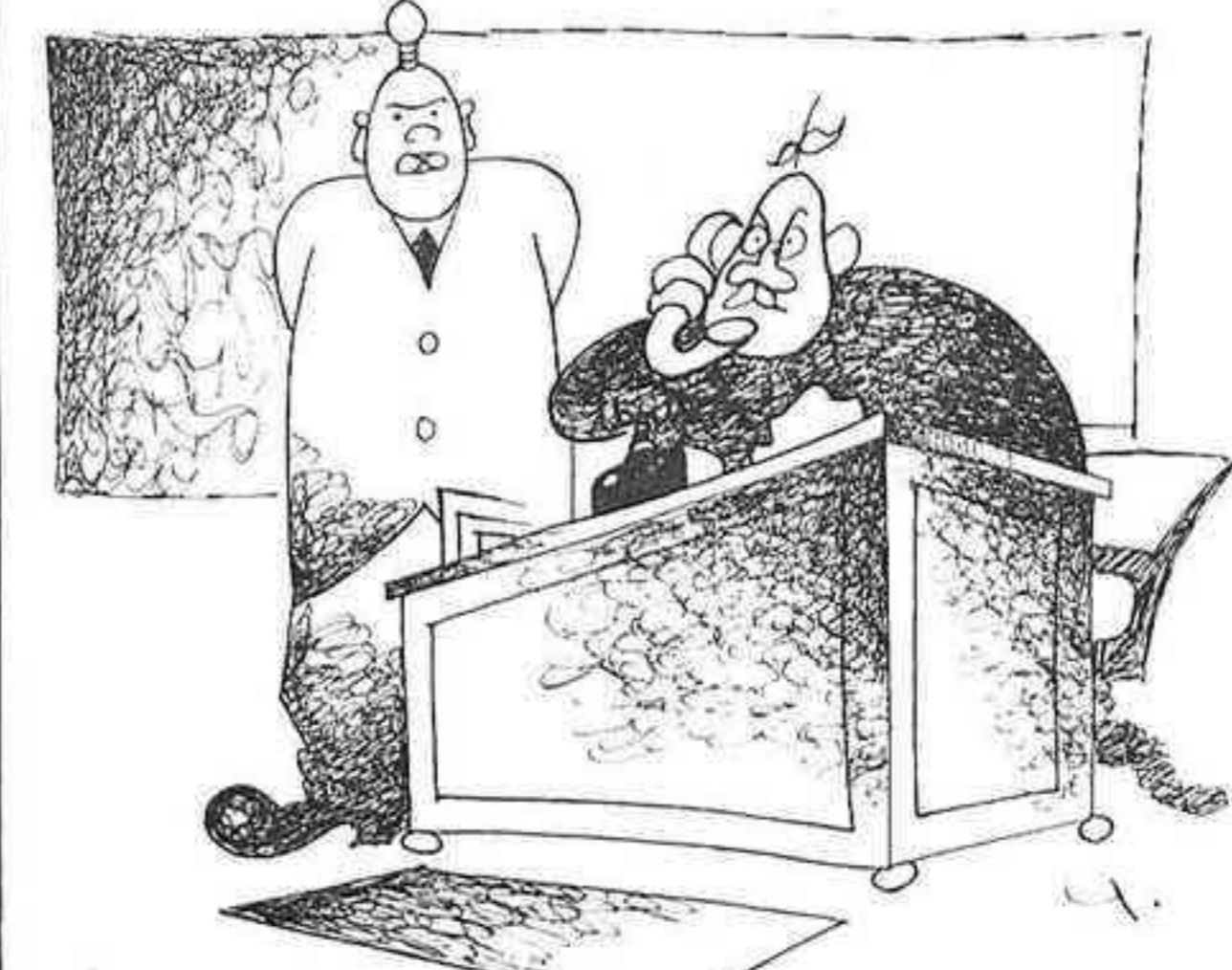
«—Qui li ha dit això? — fa, tot cremat, el president —. D'on ho ha tret?»

«—D'on vol que ho hagi tret? De la Lliga, home. Que no ha escoltat els discursos del senyor Cambó d'aquests dies, i les advertències que ens ha fet? Ah, no em puc pas exposar d'aquesta manera, jo.»

El president, que precisament era de la Lliga, no va saber què contestar, i la monja, naturalment, es va quedar sense votar. I el més fantàstic era que tot això succeïa en presència del notari don Josep Maria de Arévalo i Guzmán de Villoria i d'uns seus companys de la junta del cens, que precisament havien anat a l'esmentat col·legi perquè algú els havia dit que l'interveñtor de l'Esquerres posava moltes dificultats.

ACADEMIA CLARET. Comerç i Idiomes - Fiveller, 24, 1.ª

EL CANTABRIC OSTRES ♦ MARISC Santa Anna, 11 i 13 - Tel. 14912

—Només hem tingut vint mil vots? De manera que no ens han votat ni la meitat dels nostres empleats a l'Ajuntament?

EL BE...RNAT METGE

Parlavem en el número anterior d'un conegut humorista sabadellenc (que no era en Trabal) autor d'una original narració dedicada «al carrer del Bruch», amb sentides paraules, i que porta per títol «To biada».

Per un d'aquells obliis, que en termes de servei militar hem de declarar que no són ni voluntaris ni permanents el nom de l'autor fou silencià.

Es hora ja que diguem que es tracta de Joan Oliver, un d'aquells homes que hom pot elogiar impunement des de El BE NEGRE sense por de fer-li cap mal.

Pels salons del Lyceum Club es parla molt d'una futura conferència a càrrec del senyor Cortès i Vidal.

Les senyores de la junta fa una colla de dies que treballen per tal d'assegurar-se la participació del conegut recitador possessor d'un altaveu (de propietat intransferible) de model antic.

«—Vindrà, filles meves, vindrà — deia la presidenta l'altre dia a un grup de sòcies (en el recte sentit de la paraula) que feien semicercle entorn una estufa de petroli que semblava irradiar vivés entusiasme que no pas calor.— Vindrà, no em dubieu, perquè és un home molt Cortès.»

«—Sí — va respondre una senyora d'ulls negres (de tamany inferior al normal) amb vivacitat — no es pot negar que es Cortès però a estones també fa una mica el Vidal, eh?»

El mes que ve, els distingits membres o membres, o «membrellons» (per dir-ho en castellà) de GATCPAC (Gran Associació de Tècnics Contra Paparres i Arnes Ciutadanes), es proposen fer un ball de disfresses en el local social del Passeig de Gràcia que serà un èxit si no hi va tota aquella gent que serà invitada.

Sembla que el senyor J. L. Sert anirà disfressat de torreta de Vallcarca.

El senyor Rodríguez Arias, de gaveta.

El senyor Casas, de reina de cartes franceses.

El senyor Alzamora, de Frediani. En Churruga, de «moro amigó».

La secretària del grup, d'aixecar tel·fonic.

El cop, però, el donarà en Torres Claver disfressat d'Arc de Bàr. Es tracta d'un truc molt vell però que mai no ha fallat.

Sebastià Sarró, el gran admirador del comte de Lantréamont (autor dels «Chants de Mabbrom») i un dels «adlans» més agressius, ahir, en passar-se la mà pel bigoti, notà, astorat, que l'havia perdut.

Afortunadament en mirar-se al mirall, va trobar que encara el tenia al sarró.

El delicadíssim i espiritual senyor Muntanyola en col·laboració amb el senyor Daniel Planas (l'home que ha perdut un 10 per 100 del seu pes en deu dies) estan il·luminant una col·lecció d'estampes de primera comunió que seran ofrenades al poeta Sebastià Sánchez-Juan.

J. V. A. B. C. D. (etc) Foix ha descobert en les vitrines d'una camiseria un arbre de Nadal decorat amb colls i punys i «gemelos» de fantasia.

En els jardins d'una torra de Vallcarca, que porta el nom «Vila Cristineta», hi ha un faune voltat d'eures, que recorda vagament al nostre bon amic i actiu filòsof senyor Ferran i Mayoral. La senyora Auriga de Sarrà hi dansa de dotze a una del migdia totes les coses que les reduïdes dimensions del jardí permeten.

Esperem que el pont de Vallcarca serà molt travessat aquest dies i que hom celebrerà molt aquests felix coincidència.

Finalment, Lluís Montanyà s'ha decidit a posar en net els seus Contes Colonals.

El senyor Xuriguera escriu un llibre: Menudalles d'un home menut.

El senyor Prudenci Bertrana està reparant la seva bicicleta literària.

El senyor Francesch Matheu s'ha comprat un joc (no floral) de ping-pong.

La Vanguardia del dia 6, a la secció de Religioses, publicava la següent notícia:

«Los dos obispos del Polo Norte se han encontrado en Roma.»

No sabem que dels 3 al Pol dos fossin bisbes. Els deuen haver fet de poc, perquè l'autor no en tenia cap notícia.